

Udtalelser, som den første ærede Taler i den Anledning fremkom med, og sige, at det er sjældent, at man har staaet overfor et Arbejde af en saa fornøjelig Karakter som denne Kommissionsbetænkning. Ikke blot ligger der bag den en stor Sagkundskab, men Kommissionen har behandlet Sagen paa en lys og let Maade. Den har gjort Betænkningen populær i hele sin Form, idet den, hvad der vel egentlig er Hemmeligheden ved al Popularitet af tekniske og videnskabelige Emner, har slaaet ned paa de Hovedpunkter, som den naturlige Bevidsthed ønsker at faa klaret. Den har koncentreret sig om disse Punkter paa en overordentlig kortfattet og tydelig Maade. Mange af de Ting, der har Betydning, naar vi behandler Hvide Sande-Sagen, f. Eks. Tilsandingen eller Strømningerne og lignende, er her fremstillede saaledes, at man een Gang for alle kan faa en Belæring, som man som jævn Mand og Lovgiver i høj Grad har Brug for. Jeg vil derfor, som sagt, benytte Lejligheden til at sige Kommissionen Tak for dette Arbejde, der efter min Mening er af en ualmindelig tiltalende og nyttig Karakter.

Det har ligeledes glædet mig at se, at, som det siges Side 53, Kommissionen har Bevidsthed om, at den økonomiske Ramme i saadanne Forhold er meget snæver. Den har været klar over, at det ikke gaar an at spænde Anlægssummen for disse Anlæg for højt, fordi der skal skaffes en rimelig Forrentning af eller i alt Fald en rimelig social Baggrund for disse Forslag. Det er derfor en Trøst at se, at Kommissionen i det væsentlige har holdt sig indenfor Rammerne af det Forslag, som kom frem her i Samlingen 1913—14. Det varsler ogsaa om, at denne Sag har en Chance for at gaa forholdsvis let igennem Rigsdagen. Naar jeg dernæst føjer til, at det forekommer mig, at Lovforslaget i det hele og store maa tilfredsstillende Fiskerne, idet der her er naaet en Ordning, som skaffer Fiskerne let og hurtig Adgang til Fiskepladserne, synes jeg, det maa siges, at Kommissionen har lagt et tilfredsstillende Grundlag. Det staar for mig, som det, vi egentlig har for i Dag, er ikke at afgøre, om der skal anlægges en Fiskerihavn paa Vestkysten eller ej — for det mener jeg blev afgjort ved Forhandlingerne i 1913—14 —, men at afgøre, om Spørgsmaalet kan løses, og om Kommissionen har skabt et tilfredsstillende Grundlag for en Løsning. Og jeg har altsaa det Indtryk, at Kommissionen har paa- vist, at Spørgsmaalet kan løses, og har

givet os et Grundlag, som er tilfredsstillende.

Det forekommer mig, at Lovforslaget ikke egner sig til en stor Debat. Det drejer sig her om en Sag, der enten er en Administrationssag, en Regeringssag, en Kommissionssag, om man vil, eller — set fra modsat Side, fra Lovgivningsmagtens — en Udvalgssag. At magte alle Enkeltheder vil i en saadan Sag sjældent lykkes det enkelte Tingmedlem, man maa mere end under almindelige Forhold stole paa de Medarbejdere, man har, i givet Tilfælde: et Udvalg. Jeg skal da ikke opholde Tingets Tid længe med denne Sag, men blot pege paa enkelte Ting, som tyder paa, at det er lykkedes Kommissionen at skabe det rette Fundament for denne Sags Fremme.

For det første forekommer det mig, at Kommissionen har oplyst denne Sag teknisk set paa tilfredsstillende Maade. Dette finder jeg saaledes er Tilfældet paa to Hovedpunkter. Den har, saa vidt det vel overhovedet lader sig gøre paa Forhaand, dokumenteret, at man nu kan bygge Havneværker med tilstrækkelig Holdbarhed. Naar man sammenligner de Udtalelser, som Kommissionen f. Eks. fremsætter vedrørende Vorupør, Klitmøller og Sandnæshage, med de Udtalelser, som den fremsætter om de to Havneprojekter, som det her kommer an paa, nemlig ved Helshage og Hirtshals, faar man et Indtryk af — det er for øvrigt delvis nævnt her —, at Tidens Erfaringer og de Herrers egen Sagkundskab her underbygger et Resultat, der er godt, nemlig at der kan bygges holdbare Havne, om jeg maa bruge dette Udtryk, ved Helshage og Hirtshals. Paa tilsvarende Maade gaar det med det andet Spørgsmaal, som en naiv Bevidsthed ogsaa stiller: Vil disse Havne og hele Egnen her være udsat for Sandets Paavirkning eller ej? I den Henseende har Kommissionen kort og klart gjort Redé for, at dette formentlig ikke vil være Tilfældet, og Grunden til, at det ikke vil være Tilfældet, nemlig fordi disse Havne ikke skal ligge paa en lige Kyst, men paa to Pynter.

Dette forekommer mig at være de to i teknisk Henseende afgørende Spørgsmaal. Saa er der Spørgsmaalet om disse Havnes Anvendelighed, deres praktiske Hensigtsmæssighed. Ogsaa herom forekommer det mig, at Kommissionen har oplyst tilstrækkeligt. Den godtgør, at Navigationen ved disse Havne er let, altsaa at Havnene er let tilgængelige — og lette